

Роман САДОВИЙ

Читаючи біблійні рядки, неодноразово зустрічаємося із постаттями старозавітних патріархів. Це, безперечно, великі люди історіо-спасительного процесу. Авраам, Ісаак, Яків... Напевне, кожен християнин інколи чув ці імена, а дехто навіть знає, які події з ними пов'язані. Але часто, роздумуючи над цими «велетами», ми зовсім не звертаємо уваги на їх надійний тил – їхню сім'ю.

Господь у Святому Письмі приділяє велику увагу подружжю. У цьому ми пересвідчуємося ще у події створення людини: «Чоловіком і жінкою створив їх» (Бут 1, 27). Знаємо також, що Адам без Єви відчував «неповність» себе: «Не добре чоловікові самому» (Бут 2, 18). Жінка дається йому як доповнення, вони створені одне для одного, щоб стати одним цілим. З цього можемо зробити висновок, що у виборі майбутньої другої половинки не слід зосереджуватися лише на спільних рисах, але враховувати і відмінність, бо ця відмінність дана для гармонійного доповнення одне одного. Після створення Господь дає Адамові і Єві своєрідну першу заповідь: «Будьте плідні і множтеся і наповняйте землю» (Бут 1, 28). Отож ще з перших сторінок Книги Буття бачимо, що подружжя створене і благословенне Богом, і його ідеалом є моногамія.

На жаль, по своїй немочі людина не в силі відтворити у житті Божий ідеал. Так, на зорі цивілізації мали місце полігамні подружжя, але це було допущено Богом у процесі «ведення» від старозавітньої букви закону до новозавітного спасіння. Іншим викривленням було надміру ригористичне розуміння слів: «Будьте плідні і множтеся і наповняйте землю» (Бут 1, 28). Відомо, що й донині в єврейському народі вважається, що бездітне подружжя не виконує Божого покликання, і, відповідно, не має на собі Божого благословення. Але цікаво, що Авраам полюбив Сару, яка була неплідна, Яків – Рахиль, яка також була неплідною. Ці факти засвідчують нам, що все-таки головною ознакою подружжя є не плідність, а любов, вірність і єдність. Ніхто з патріархів не бачив у неплідності причини для того, щоб покинути жінку, а навпаки - осягав благословення, стаючи батьком завдяки Божій всемогутності.

Оскільки Боже Одкровення відбулось у лоні єврейського народу, то й прийняло культуру цього народу. Відомо, що для євреїв велике значення має родова приналежність до свого народу, кожна сім'я знала, з чийого вона коліна, вважалося, що лише їхній народ достойний спасіння. Саме тому таким важливим був заклик брати жінок зі свого народу. Так, читаючи 24 розділ Книги Буття, знаходимо, що Авраам заповідав Ісаакові взяти жінку зі свого народу, Яків також бере дружину зі свого роду. Подальша історія Ізраїля показує, що найбільше проблем було через шлюби з іншими народами, адже це найшвидший спосіб асиміляції. Можливо, дивлячись крізь призму сучасності на те, що Авраам ставить певні умови щодо вибору Ісаком дружини, ми можемо цього не розуміти. Це навіть може нас бунтувати. Однак у цій події показано своєрідний принцип вибору, а саме те, що Ревека послужила чоловікові, якого послав Авраам. Очевидно, що на

прохання дати води відгукнеться кожен, але не кожен би набирав воду і для верблюдів того чоловіка (пор. Бут 24, 17-19). Готовність послужити – важливий критерій для вибору як дружини, так і чоловіка, адже подружжя - це постійне служіння іншому.

Дуже часто в сучасному світі мають місце різного роду клятви наречених у вічній любові ще задовго до шлюбу. Побутує навіть думка, що весілля є квінтесенцією любові, тоді саме подружжя розглядається як кінцева мета, і, як наслідок, після одруження втрачається відчуття цієї любові, адже мети вже досягнуто. Це хибне бачення, на жаль, часто приводить молоді сім'ї до розлучення. Біблія відкриває нам дещо інше бачення.

Переконатись у цьому можемо на прикладі двох епізодів: одруження Ісаака і одруження Якова. Отож читаємо, що Ісак побачив, взяв за жінку і полюбив: «...взяв він Реваку та й стала вона йому за жінку. Він же полюбив її...» (Бут 24, 67). У свою чергу, Яків спершу полюбив, а тоді взяв за жінку: «...сподобав собі Яків Рахиль і каже: Служитиму тобі сім років за Рахиль, твою молодшу дочку... тому що він любив її» (Бут 29, 18-20). Отже Яків одружився, бо полюбив, а Ісаак полюбив, бо одружився. Тому подружжя є не тільки увінчанням любові, але й розвитком любові. Воно для двох людей насправді є стартом, а не фінішем, моментом після якого любов, через Боже благословення має зростати геометричною прогресією, а не завершуватись чи зупинятись.

Члени сім'ї є членами «малої Церкви», яка, як і «велика Церква», покликана молитися і діяти для спасіння своїх вірних. Приклад такої сімейної молитви маємо у біблійній книзі Товита, яка є актуальною і важливою для всіх родин (пор. Тов 8, 5-8).

На перший погляд може видатись, що Біблія - суто релігійна книга і не має жодного прив'язання до сьогодення та до нашого суспільного життя. Проте, насправді, у ній ми можемо знайти відповіді на всі запитання, саме тому в народі її називають «Книгою книг». Так само на сторінках Біблії завжди можна відкрити для себе модель доброї сім'ї.

Роман САДОВИЙ. Чоловіком і жінкою сотворив їх... (Бут 1, 27)//СЛОВО № 4 (64)
2015-2016. с.36-37